

ת"פ 23928/10/14 - מדינת ישראל נגד חי גיורא ברק

בית משפט השלום בראשון לציון

13 אוקטובר 2016

ת"פ 23928-10-14 מדינת ישראל נ' ברק

מספר פל"א 000450100/2014

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
חי גיורא ברק

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן נוב

הנאשם וב"כ עו"ד טל פלקס ממושרד עו"ד קריטי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, ביום 11.10.14, בשעת לילה, במועדון "מילה" בראשון לציון (להלן: "המקום"), לאחר שהנאשם השתולל ביקש ממנו המאבטח (להלן: "המתלונן") לעזוב את המקום, והנאשם יצא מהמקום.

בהמשך לכך, הנאשם החל להשליך אבנים לכיוון המקום ולכיוונו של המתלונן. מיד ובסמוך, הנאשם חזר לעמדת הכניסה, דחף את המתלונן מספר פעמים, ובהמשך, היכה בפניו באמצעות כיסא.

בנסיבות אלו, המתלונן תפס את הנאשם בצווארו, בניסיון כי יחדל ממעשיו, ובתגובה, הנאשם נשך את אוזנו בחוזקה,

עמוד 1

וכתוצאה מכך תלש שני שליש של החלק הטרלי של תנוך האוזן.

כמו כן, באותן הנסיבות, הנאשם איים על המתלונן באומרו: "הלילה אתה מת, אני הורג אותך, הלילה אתה לא חוזר הביתה".

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חוסר של כשני שליש מחלקו הטרלי של התנוך וחוסר של סחוס הליקס וחלק מהקונכה של אוזן ימין, אשר לא ניתן היה לאיחוי, וכן שבר של אצבע 5 (הזרת) ביד שמאל.

תמצית טיעוני באי-כוח הצדדים לעונש

2. לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם פגע פגיעה קשה בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופו של המתלונן ושלווותו. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם התנהג כאחוז דיבוק, תוך שהסלים את התנהגותו במהלך האירוע. הנאשם תקף את המתלונן באכזריות, באמצעות זריקת אבנים לכיוונו וכן באמצעות הנפת כיסא, ובהמשך, נשך את אוזנו של המתלונן ותלש ממנה חלק ניכר, ובכך הותיר במתלונן מום קבוע. עוד נטען כי הנאשם איים על המתלונן ומימש את איומיו, כך שאיומיו מקבלים חומרה יתרה.

ב"כ המאשימה הדגישה כי בית-המשפט העליון פסק שיש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשט בחברתנו, במיוחד בכל הקשור באלימות במועדונים. לפיכך, לטענתה, יש להטיל על הנאשם ענישה שתרתיע אותו ואחרים כמותו מלנקוט באלימות קשה כדרך לפתרון סכסוכים.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם בעל חמש הרשעות קודמות בעבירות שונות, הנאשם ניהל את ההליך המשפטי עד תום, אף שזוהי זכותו של כל נאשם, אך אין הוא יכול לצפות להקלה כלשהי בעונשו כיום, שכן, אינו נוטל אחריות על מעשיו ואינו מביע חרטה, אלא רואה עצמו קורבן, וזאת על אף שבית המשפט דחה את גרסתו בהכרעת הדין.

בהסתמכה על הפסיקה אליה הפנתה, טענה ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה נע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 4 שנות מאסר בפועל, ועתרה להטיל על הנאשם עונש ברף הגבוה של המתחם, וכן ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

3. לטענת ב"כ הנאשם, המחלוקת בגינה בחר הנאשם לנהל הליך של הוכחות נסובה על מחדלי היחידה החוקרת, כשלשטת ההגנה, גרסת המתלונן, לפיה ננשך על-ידי אדם שלבש חולצה מכופתרת, הייתה צריכה להיחקר באופן מעמיק ורציני, מאחר שבסרטון שתיעד את האירוע, האדם היחיד שלבש חולצה מכופתרת היה בליין אחר במקום, שהעיד כעד הגנה במשפט.

ב"כ הנאשם טען כי יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה כי הודה מיד בתחנת המשטרה כי היה מעורב בתגרה וכי נשך את המתלונן כדי להפסיק את החניקה, אך לא ידע לומר איזה חלק בגופו של המתלונן הוא נשך.

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרלוונטיות לשם קביעת מתחם העונש ההולם, ב"כ הנאשם טען כי יש להתחשב בנסיבות הבאות לקולא - שהעבירות לא בוצעו מתוך תכנון מוקדם אלא באופן ספונטאני, ועל רקע השפעת

משקאות אלכוהוליים שהנאשם שתה, כשהעובדה זו מהווה לשיטתו נסיבה לקולא, מדובר באירוע אחד וללא המשכיות, המתלונן נפגע בחלק קטן מאוזנו, לא נגרמה פגיעה בשמיעתו ו/או נכות קבועה ואף לא צפויים לו מכך נזקים עתידיים. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי הנאשם לא אחז במהלך האירוע בחפץ חד או קהה על מנת לתקוף את המתלונן, לא חזר וניסה לתקוף אותו, אלא ביצע אקט שמבחינתו היה הכרחי לסיום התגרה, כפי שאירע בפועל.

לעניין מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה ובנסיבות התיק הזה, טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר, בנסיבות חמורות יותר.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ב"כ הנאשם ציין כי חלפה תקופה ממושכת מאז האירוע במהלכה לא נפתחו נגד הנאשם תיקים חדשים. לעניין עברו הפלילי של הנאשם, ב"כ הנאשם טען כי אינו רלוונטי שכן הרשעותיו ישנות, העבירה האחרונה עליה הנאשם נדון בוצעה לפני עשר שנים.

כמו כן, עברו הפלילי של הנאשם הינו בעבירות רכוש בלבד, למעט עבירת החזקת אגרופן.

לאור כל האמור, עתר ב"כ הנאשם לגזור על הנאשם מאסר לתקופה שבין 3 ל-6 חודשים, שיכול שירוצה בעבודות שירות.

4. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא "מצטער על מה שהיה, שהגעתי למצב הזה של קטטה ביני לבין המתלונן", וכי הוא מצטער על מה שקרה למתלונן. עוד הוסיף הנאשם ואמר כי בזמן שחלף מאז האירוע הוא חשב על הדברים, ואינו יודע איך הם הגיעו למצב הזה, כי הוא נמנע מלצאת לבלות במועדונים, וכי מקרה כזה לא יקרה לו שוב.

דין והכרעה

5. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012 (להלן: **"תיקון 113 לחוק העונשין"**), לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין.

6. עבירת האיומים מגלמת פגיעה בערכים החברתיים המוגנים שענינם שמירה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון ב-רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) (96 (2006):

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

אשר לעבירת חבלה חמורה בה הורשע הנאשם, עסקין בפגיעה בערכים החברתיים המוגנים שעניינם שמירה על בטחונו ושלמות גופו של אדם. בית המשפט העליון חזר והדגיש בנוגע לענישה בעבירות אלימות כי האלימות הקשה בחברה הישראלית מחייבת את בית המשפט להטיל עונשים הולמים לשם הוקעת המעשים ולשם סיוע לעקירתם מן השורש.

כך נקבע כי השיקול של מיגור תופעת האלימות הוא אינטרס חשוב וראשון במעלה, ובייחוד כאשר מדובר באלימות במועדונים, המתבצעת לרוב על רקע שכרות, ומשבשת לא רק את מהלך החיים התקין של המעורבים בה אלא של כלל ציבור הבלתיינים המבקשים לשהות במועדונים, וזאת תוך שליחת מסר ברור לציבור הצעירים, כי כל הנוהג באלימות יענש במיצוי הדין ומקומו מאחורי סורג ובריה.

באופן ספציפי, לגבי אלימות כלפי מאבטחים במועדוני בילוי, נאמר על ידי בית המשפט -

"החומרה באירוע שבפנינו נעוצה בנסיבותיו המיוחדות, בהן בני נוער משולחי רסן תוקפים ומבקשים להיכנס לתוך המועדון בכח הזרוע, באלימות נטולת מעצורים. בני נוער אלה אינם מפרים את הסדר הכללי ובמידה וגבר עליהם יצרם, הם מבקשים להיכנס לתוך המועדון במידה ולא ניתנת להם רשות לכך, נוטלים הם את החוק לידיהם ובאלימות דורסים ופוגעים באלה העומדים על המשמרת מפניהם אין בליבי כל ספק שיש ליתן משקל יתר לאינטרס של ההגנה על הציבור והצורך בהרתעת צעירים [...] אין בליבי כל ספק שיש ליתן משקל יתר לאינטרס של ההגנה על הציבור והצורך בהרתעת צעירים כאלה, תוך כדי שליחת מסר ברור לציבור הצעירים, כי הנוהג כך, יענש במיצוי הדין ומקומו מאחורי סורג ובריה"
(ת"פ (מחוז-נצ') 1080/05 מדינת ישראל נ' שיבלי (25.8.05)).

על בית המשפט לשים לנגד עיניו את אינטרס ההרתעה, הכולל הן את הרתעת היחיד והן את הרתעת הרבים, מפני נקיטת כוח ואלימות, במטרה להגן על קורבנות העבירה. נפסק לא אחת כי ראוי להטיל ענישה משמעותית על כל מי שפוגע באדם אחר, וזאת אף משיקולי גמול והוקעת המעשים, לשם הגנה על ביטחון הציבור.

7. בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה שבפני מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית ומוחשית. האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן היו בעלי תוכן ממשי וקונקרטי, איומים על חייו, ואיומים אלו אף מומשו על ידי הנאשם עת תקף אותו וגרם לו לחבלה חמורה.

התנהגותו של הנאשם במהלך האירוע הייתה משולחת רסן, הוא השתולל, חזר וניסה להיכנס בכוח למועדון,

לאחר מכן, השליך אבנים לעברו של המתלונן, ובהמשך, רץ לעברו של המתלונן כשהוא מחזיק בידו כיסא, היכה במצחו באמצעות הכיסא, ונשך את אוזנו בחוזקה עד שנתלש חלק ממנה.

מבחינת עבירת האלימות, ניתן להצביע על מספר פרמטרים היכולים ללמד על מידת הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, וביניהם, משך התקיפה ונסיבותיה, אופן התקיפה, תוצאות התקיפה ונזקה. במקרה שבפני, דובר באירוע מתמשך, אותו יכול היה הנאשם להפסיק בכל אחד משלביו, אך הוא לא פסק ממעשיו, שב וחזר למקום האירוע והמשיך בהתנהגותו האלימה, שהלכה והחמירה, ובמהלך האירוע הנאשם עשה שימוש הן באבנים והן בכיסא ברמת מתכת.

למתלונן נגרמו חבלות באוזנו ובאצבעו, בגין הובהל לבית החולים, אושפז ונותח. הפגיעה באוזנו של המתלונן הינה בלתי הפיכה וניכרת לעין, כפי שניתן היה להתרשם הן ממראה עיניים עת הוא העיד במהלך המשפט, הן מהתמונות שהוגשו והן מהתעודה הרפואית, גם אם לא מדובר בהטלת נכות תפקודית.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, נשיכת אוזנו של המתלונן לא הייתה סבירה בנסיבות העניין ולא ניתן להתייחס אליה כמוצא האחרון שעמד בפני הנאשם, אלא מדובר בתגובה בלתי פרופורציונאלית מצידו של הנאשם, המחייבת אותו ליתן את הדין בגין תוצאותיה.

8. יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם לפיה יש להתחשב כנסיבה לקולא בכך שהנאשם ביצע את העבירות עת היה נתון תחת השפעת משקאות אלכוהוליים (ראו לעניין זה לדוגמא - רע"פ 4250/13 **דסה נ' מדינת ישראל** (4.8.13)).

9. אתייחס להלן לפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה, בתמיכה לעתירתה לקביעת מתחם העונש ההולם -

ע"פ 6112/04 **עבודי נ' מדינת ישראל** (26.1.05) - המערערים הורשעו, על יסוד הודאתם ובמסגרת הסדר בין הצדדים, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שתקפו את המתלונן במועדון, על רקע ויכוח ביניהם, וכתוצאה מהתקיפה הובהל המתלונן לבית חולים כשהוא מחוסר הכרה, ונותר מחוסר הכרה במשך מספר ימים עם תסמינים של פגיעה מוחית. בית המשפט המחוזי גזר על המערערים 30 חודשי מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי. הצדדים הגישו ערעורים הדדיים על העונש שנפסק.

בית המשפט העליון סבר כי בנסיבות המקרה גזר הדין שניתן בעניינם של המערערים היה מקל ביותר, ולפיכך, דחה את ערעורם, קיבל את ערעור המדינה, והעמיד את תקופת המאסר שהוטלה על המערערים על 4 שנות מאסר בפועל, וכן, הוסיף רכיב של פיצוי כספי למתלונן בסך של 20,000 ₪ לכל אחד מהמערערים.

יש לאבחן מקרה זה מענייניו, לאור סעיף העבירה החמור יותר שיוחס למערערים, העובדה שהתקיפה בוצעה בצוותא ובשל התוצאה הקשה שנגרמה למתלונן.

רע"פ 9172/12 יונדין נ' מדינת ישראל (21.1.13) - המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של גרימת חבלה חמורה, בכך שבמספר רב של הזדמנויות הכה את המתלוננת, אימו, באמצעות אגרופיו, וכתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת דימומים וחבלות בחלקים רבים בגופה. בית משפט השלום שקל את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעה בגין הכאת אימו, בעקבותיה ריצה עונש מאסר, אלא שהמבקש לא הורתע ולאחר שחרורו ממאסרו חזר להכות את אימו. לפיכך, גזר על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל, הפעיל מאסר מותנה בן 7 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו במצטבר לעונש המאסר, 18 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. ערעורים שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחו. בית המשפט העליון עמד על כך שמעשי המבקש חמורים וקשים מנשוא, וכי אין המדובר במעידה חד פעמים אלא בהתנהלות חוזרת ונשנית כלפי אימו.

במקרה זה, למבקש יוחסה עבירה של חבלה חמורה כמו בענייננו, אולם, דובר באדם שהיה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בגין אלימות קודמת כלפי אותה מתלוננת, שהיא אישה מבוגרת, ובאלימות חוזרת ונשנית.

ע"פ 2734/14 אוזן נ' מדינת ישראל (13.8.14) - המערערת הורשעה, בהתאם להודאתה, בעבירה של גניבה וב-2 עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בשני תיקים שונים. המערערת תקפה את המתלונן בכך שלאחר סירובו לקבל ממנה שירותי מין, גנבה מארנקו סכום כסף, וכשהלה דלק אחריה במטרה לתפוס אותה, היא הכתה אותו בפניו וגרמה לו לשריטה. בתיק שצורף, הנאשמת תקפה לקוח נוסף שלה על ידי דחיפות, שרטה את ידו וחתכה את אוזנו, ולמתלונן נגרמו חבלות בדמות שריטה שטחית ומספר חתכים באוזן. המערערת הייתה בעל עבר פלילי למכביר ולא הוצג אפיק טיפולי כלשהו.

נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על הנאשמת 20 חודשי מאסר בפועל והפעיל מאסר על תנאי בן 6 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, כך שבסך הכול הוטל על המערערת לרצות 23 חודשי מאסר בפועל, וכן, הוטל עליה עונש של מאסר מותנה.

הערעור נסוב על חומרת העונש. בית המשפט העליון קבע כי גם אם המתחם שנקבע הינו מחמיר יתר על המידה, העונש שהוטל על המערערת בגין כל עבירה מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע, ולכן דחה את הערעור.

במקרה זה דובר מחד בסעיפי עבירה קלים יותר ובפגיעות קלות יותר מהמקרה שבענייננו, ובית המשפט אף התחשב לקולא בנסיבותיה האישיות הקשות של המערערת, אך מאידך, המערערת עמדה לדין בגין שני תיקים שונים והייתה בעלת עבר פלילי בעבירות אלימות ואת העבירות עליהן היא נדונה ביצעה זמן קצר לאחר שסיימה לרצות עונש מאסר.

ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (21.1.13) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ההוכחות בתיק, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וזוכה מעבירת איומים. בין המערער למתלונן התגלע ויכוח קשה, שבסיומו חבט המערער באמצעות קסדת האופנוע שלו בפניו של המתלונן. כתוצאה מכך נפל המתלונן ארצה ואיבד את הכרתו, הובהל לבית החולים ואובחנו שברים בפניו.

בית המשפט המחוזי ציין כי לחובת הנאשם עומד עברו הפלילי וחומרת מעשיו, כשלזכותו נזקפו היעדר תכנון מוקדם, העובדה כי הינו אדם צעיר המנהל אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל, וכי המתלונן הוא זה שיזם את העימות עימו. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 36 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי סמלי למתלונן בסך של 2,500 ₪.

בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש המערער, וזאת על אף שקבע כי עונשו של המערער נגזר בסמוך לגבול העליון של מתחם הענישה, והדגיש כי אין לקבל, בשום מקרה, את השימוש באלימות לצורך פתרון סכסוכים.

במקרה זה דובר בסעיף עבירה חמור יותר ובנזקים חמורים שאירעו למתלון ביחס למקרה שבפניו.

ע"פ 6971/13 **עמרן ואח' נ' מדינת ישראל** (23.9.14) - המערערים, שהינם אחים, הורשעו, בהתאם להודאתם, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובקשירת קשר לביצוע פשע. כן, הורשע המערער 1 בעבירה של הפרה בלתי חוקית. המערערים תקפו את המתלון על רקע פגיעתו בכבוד אחותם, כשהם מצוידים בסכיני מטבח ודקרו את המתלון בחלקי גופו. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלון נזק במעי הדק והוא נזקק לטיפול ואשפוז ואף עבר ניתוח לכריתת חלק מהמעי. לאחר שבחן את נסיבותיהם האישיות של כל אחד מהמערערים, השית בית המשפט המחוזי על המערער 1, 43 חודשי מאסר, על המערער 2, 40 חודשי מאסר ועל המערער 3, 34 חודשי מאסר. כמו כן, הושתו עליהם 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלון בסך של 4,000 ₪ כל אחד.

בית המשפט העליון דחה את הערעור בקובעו כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי בין 18 חודשים ל-4 שנות מאסר בפועל, הינו סביר וכך גם העונשים שהוטלו על המערערים.

באותו מקרה, בשונה מענייננו, סעיף העבירה היה חמור יותר, המערערים הורשעו גם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, הם תקפו את המתלון בצוותא חדא ובאמצעות סכינים, ודקרו אותו בחלקי גופו השונים.

ע"פ 1776/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5.5.10) - המערער הורשע, בהתאם להודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עת היו נתונים להשפעת משקאות אלכוהוליים, תקפו המערער ואדם אחר את הקורבנות באמצעות סכין יפנית ומכשיר חד. כתוצאה מאותה תקיפה נגרמו לקורבן אחד חתכים ארוכים ועמוקים בפניו, בצווארו, בכתפו ובירכו ונכרתה אפרכסת אוזנו, ולקורבן נוסף נגרם חתך באוזנו.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 20 חודשי מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי כספי למתלון בסך של 15,000 ₪. הוגשו ערעורים הדדיים. בית המשפט העליון קבע כי יש להרתיע את הרבים מפני ביצוע עבירות אלימות, אשר מסיימות לא אחת בקיפוח חיי אדם, על ידי קביעת מדיניות ענישה מחמירה, ולכן סבר כי יש להחמיר את עונשו של המערער באופן שהעמידו על 36 חודשים, וזאת לאור ההלכה שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם נאשם.

במקרה זה העובדה שהמערער היה קטין בעת ביצוע העבירה שימשה להקלה בעונשו. עם זאת, סעיף העבירה חמור יותר מענייננו, דובר בתקיפה בצוותא תוך שימוש בסכינים ובגרירת חבלות רבות.

ע"פ 4891/12 **מור נ' מדינת ישראל** (5.11.12) - המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. אחר היכה את המתלון, והמערער הצטרף לתקיפה, והיכה במתלון באמצעות חפץ. למתלון נגרם שבר בעצמות האף בגינו נותח ופצע בשפה.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 15,000 ₪ לטובת המתלון. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער, קבע כי חומרת העבירה מצדיקה מאסר בפועל, וכי גזר הדין אינו

חורג מרף הענישה המקובל והוא מידתי ומתון, הגם שהמערער הוא אדם צעיר ונעדר עבר פלילי.

במקרה זה היה תכנון קודם, העבירה בוצעה בצוותא עם אחר ותוך שימוש בחפץ. לאחר שהמערער הורשע הוא לקח אחריות על מעשיו, ושירות המבחן המליץ להעמידו בצו מבחן ולהשית עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות.

10. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, כדלקמן:

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 13617-12-11 **מדינת ישראל נ' לוגסי** (18.12.11) - הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, בעבירה של חבלה חמורה, בכך שבמהלך ויכוח בינו לבין המתלונן, הכה את המתלונן באמצעות אגרופיו, וכתוצאה מכך גרם לשברים בעצמות האף והלסת של המתלונן והוא נזקק לניתוח.

התסקיר שהתקבל מאת שירות המבחן היה חיובי והמלצתו הייתה שלא להטיל על הנאשם מאסר לריצוי בפועל אלא להסתפק בעבודות של"צ, פיצוי וצו מבחן.

בית משפט השלום נתן משקל לכך שהנאשם צעיר וללא עבר פלילי, התחרט על מעשיו ולקח אחריות בגינם, וכן התחשב באינטרס השיקומי. בית משפט השלום סבר כי המקרה אינו נמנה על המקרים בהם מחובתו להטיל על הנאשם עונש מאסר, ולפיכך הטיל עליו צו של"צ בהיקף של 300 שעות, צו מבחן ופיצוי כספי למתלונן בסך של 10,000 ₪.

הוגשו ערעורים הדדיים, כאשר המדינה ערערה על קולת העונש והנאשם ערער על עצם הרשעתו בדין. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה ודחה את ערעור הנאשם. נקבע כי אין להתייחס בהבנה ובסלחנות למעשי אלימות בכללותם, וכי אין נפקות לרקע בגינו בוצעו, אלא יש להעדיף את האינטרס הציבורי. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן, מאסר על תנאי.

יש לאבחן מקרה זה מענייניו, מאחר שהמערער הודה במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון במסגרת המדינה הגבילה את עתירתה לעונש ל-6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות היה והתסקיר שיתקבל יהיה חיובי ולעונש של 8-10 חודשי מאסר באם התסקיר שיתקבל יהיה שלילי. יצוין כי לאחר קבלת התסקיר חזר בו הנאשם מהסדר הטיעון בהסכמת המדינה. התסקיר לימד על כך שהנאשם הינו אדם צעיר, נעדר עבר פלילי, שהביע חרטה על מעשיו והשתלב בתהליך טיפולי, וההמלצות של שירות המבחן בעניינו היו טיפוליות. כמו כן, בשונה מענייניו, הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בלבד ולא בעבירת איומים.

ע"פ 4447/15 **דחלה נ' מדינת ישראל** (13.1.16) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שבעקבות סכסוך עם המתלונן, אחיו, ירק לעברו, קילל אותו, ודקר אותו באמצעות חפץ חד במותן שמאל ובבית החזה. המתלונן נפגע במותנו, בכליתו ובחזהו ואושפז בבית חולים. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן ומאסר שירוצה בעבודות שירות.

בית משפט השלום ציין כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, נטל אחריות על מעשיו והפנים את חומרתם, ועם זאת, לא קיבל את המלצת שירות המבחן. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין 10 חודשי מאסר ברף התחתון לבין 3 שנות מאסר ברף העליון, מיקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה וגזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל,

מאסרים על תנאי ופיצוי כספי בסך 5,000 ₪.

במקרה זה הנאשם נטל אחריות למעשיו, הסיכון להישנות העבירה נקבע על ידי שרות המבחן כנמוך, וכן עמדה לזכותו של המערער השתתפותו בקבוצה טיפולית.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת עונשו, קבע כי העונש שנגזר על הנאשם היה מקל בנסיבות העניין וכי בעבירות מסוג זה הענישה הראויה הינה מספר שנות מאסר בפועל, ואלמלא הרכיב השיקומי ששוקלל בקביעת העונש, היה העונש המוטל על הנאשם גבוה באופן משמעותי.

מכאן, שהענישה במקרה זה אינה משקפת את הענישה הנוהגת אלא מהווה ענישה החורגת לקולא מטעמי שיקום.

ת"פ (מחוזי-י-ם) 3024/07 **מדינת ישראל נ' הרוש** (6.4.08) - הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן ובעבירות של חבלה חמורה, תקיפה, חובת רישוי לפי חוק הפיקוח על כלבים והחזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק. הנאשם היה בעל כלב, ובזמן שהתווכח עם המתלונן ובנו, שיחרר את הכלב מרכבו, הכלב עט על המתלונן, נשך אותו באוזנו וקרע מחצית מאוזנו.

הצדדים הגיעו להסדר לעונש לפיו התביעה עתרה לעונש שלא יעלה על 18 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. שרות המבחן המליץ על הטלת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שרות וצו מבחן.

בית המשפט גזר על הנאשם 15 חודשי מאסר, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי בסך של 1,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪.

ע"פ 152/15 **מסלמאני ואח' נ' מדינת ישראל** (17.11.15) - המערערים הורשעו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. המערערים 1 ו-3 הורשעו בנוסף גם בעבירות של החזקת כלב מסוכן. כתוצאה מתקיפת הכלב נקרע בשר רגלו של המתלונן.

בית המשפט המחוזי גזר על מערער 1 מאסר בפועל למשך 18 חודשים, על מערער 2 מאסר בפועל למשך 12 חודשים, ועל מערער 3 מאסר בפועל למשך 14 חודשים, וכן הושת על כל אחד מהמערערים מאסר על תנאי והם חוייבו בתשלום פיצוי בסך 10,000 ש"ל למתלונן.

הוגשו ערעורים הדדים על גזר הדין לבית המשפט העליון, שדחה את ערעורי הנאשמים והחליט להתערב בגזר הדין ולהחמיר בעונשם של המערערים 1 ו-3 מהטעם שיש בו סטייה ממשית ממדיניות הענישה הראויה בשל חומרת העבירות, נסיבות ביצוען ועברם הפלילי של המערערים 1 ו-3. נקבע כי עונש המאסר של מערער 1 יעמוד על 27 חודשים ועונש המאסר על מערער 3 יעמוד על 18 חודשים, ושאר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם.

במקרה זה התקיפה בוצעה תוך תכנון מוקדם, בצוותא חדא והעבירות שיוחסו לנאשמים היו חמורות יותר מאשר בענייננו.

11. להלן מספר פסקי דין נוספים שניתנו בעבירה של חבלה חמורה -

ע"פ (מחוזי-חי') 17050-12-09 **מדינת ישראל נ' איסיביץ** (4.3.10) - המשיב הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה, בכך שבתגובה להוצאת חברו של המשיב מהמועדון, תקף מאבטח מועדון עת היה שתוי, הלאם בפניו עם לבנה וגרם לו לשבר ולחיתכים בפנים אשר בגינם נזקק המאבטח לטיפול רפואי בבית החולים. בית משפט השלום גזר על המשיב 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך של 5,000 ש"ח ופיצוי למתלון בסך של 10,000 ש"ח.

בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט השלום הקל באופן מפליג בעונש המאסר של המשיב, ולאור השיקול שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין כשהיא מקבלת ערעור על קולת העונש, השית על המשיב 10 חודשי מאסר בפועל ו-8 חודשי מאסר על תנאי וכן קנס ופיצוי כפי שנפסקו.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 30709-01-12 **לופט נ' מדינת ישראל** (30.3.15) - המערער הורשע על פי הודייתו בעבירה של חבלה חמורה, ונידון ל-16 חודשי מאסר בפועל, לרבות הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון בסך 10,000 ₪. במהלך האירוע נשוא כתב האישום, המערער ישב עם חבריו, צרך עימם משקאות אלכוהוליים והם האזינו למוזיקה בעוצמה גבוהה. המתלון ניגש אליהם וביקש להנמיך את עוצמת המוזיקה, וכשסירבו לבקשתו, ניגש לרמקולים כדי להנמיכה בעצמו, וכשהתרומם, אחז בידו של המערער ומשך אותו. המערער בתגובה היכה את המתלון במכת אגרוף באפו, וכתוצאה מהמכה המתלון נפל ארצה, ראשו נחבט ונגרמו לו שברים בעצמות האף והמטומה קרקפתית.

בית המשפט המחוזי ציין כי המערער לא יזם את האלימות כלפי המתלון, שנכנס מספר פעמים לבית שבו היו המערער וחבריו ומשך את ידו של המערער, וכן כי מדובר היה במכת אגרוף אחת, ועם זאת ציין כי למערער עבר פלילי, כי היה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי והתסקיר שהוגש לא הצדיק הקלה בעונש. על כן, בית המשפט המחוזי דחה את הערעור.

ת"פ (שלום-ב"ש) 5060-10-14 **מדינת ישראל נ' טספאי** (30.3.15) - הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה, בכך שתקף את המתלון באמצעות מכות אגרוף כשבמהלך התקיפה המתלון נפל ארצה והנאשם המשיך לחבוט בו. כתוצאה מהתקיפה פונה הנאשם לקבלת טיפול רפואי בבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, וכן נגרמו לו חבלות בדמות שברים מרוסקים של עצם האף, מחיצת האף, רצפת הארובה והקיר המדיאלי. בית המשפט נתן דעתו לכך שהרקע לתקיפה היה עימות בין הצדדים, המתלון הוא זה שארב לנאשם, הנאשם לא נטל לידו נשק חם או קר לצורך התקיפה והיא באה כתגובה לכך שהמתלון אחז בנאשם. בית המשפט קבע כי בנסיבות המקרה דן מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם היה נתין זר, נעדר עבר פלילי, שיתף פעולה עם רשויות החקירה באופן מלא והיה זה שדיווח על מעורבותו בתקיפה. בית המשפט העמיד את עונשו של הנאשם על הרף הנמוך של מתחם העונש וגזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים והתחייבות כספית.

ת"פ (שלום-ק"ג) 59832-10-13 **מדינת ישראל נ' אטדגי** (15.5.16) - הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה בכך שבעקבות קטטה בינו לבין המתלון הוא שב ותקף את המתלון באמצעות מכת אגרוף בפניו, בעודו מחזיק מפתח בידו, ובכך גרם לפגיעה בעינו של המתלון. המתלון הובהל לבית חולים ונדרש לעבור מספר ניתוחים שלא צלחו. בית המשפט התייחס לחומרת התקיפה שבוצעה באמצעות חפץ חד. עובר לביצוע העבירה הנאשם

היה ללא עבר פלילי אך לאחר האירוע הורשע בעבירה של איומים כלפי גרושתו. הנאשם התנגד לשתף פעולה עם שירות המבחן ולפיכך שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט נתן משקל למכלול נסיבות העניין, לרבות העובדה כי המתלונן התגרה בנאשם וכי בעצם דובר על תקיפה הדדית, ולבסוף גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פיצוי כספי למתלונן בסך של 10,000 ש"ח וקנס כספי בסך של 1,000 ש"ח.

עפ"ג (מחוזי-ב"ש) 32504-04-11 **רביבו נ' מדינת ישראל** (14.9.11) - המערער הורשע, בעקבות הודייתו בביצוע עבירה של חבלה חמורה. על פי עובדות כתב האישום, המערער עלה למונית, עת היה שתוי, ולא היה בידיו כסף לשלם עבור הנסיעה. בעת שהנהג ויתר לו על שכרו, הוא החל להכות אותו במכות אגרוף בפניו ושובר על ראשו כוס זכוכית. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן שבר בעצמות האף, שפשופים בעפעפיים ובמצח ודם ניגר מאפו. כשהנהג יצא מהמונית ונמלט, המערער רדף אחריו.

בית משפט השלום השית על המערער 24 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי בסך 6,000 ₪. הערעור שהוגש על ידי המערער - נדחה.

12. כעולה מן האמור, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נותן דעתו לשאלה האם נעשה שימוש בחפץ לצורך ביצוע התקיפה, לתוצאות התקיפה, משכה וליתר הנסיבות האופפות אותה.

נוכח כל המפורט, ובשים לב לפסיקה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את עבירות האיומים והחבלה החמורה בנסיבותיהן נע בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וכן, ענישה נלווית הכוללת מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

13. לא נטען על ידי מי מהצדדים, ולא מצאתי כי בנסיבות העניין יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא מטעמי שיקום או לחומרא מטעמי הגנה על שלום הציבור, אלא יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

14. כמצוות המחוקק, בגזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, וביניהן -

הנאשם בן 32, גרוש וללא ילדים, עובד ומתפרנס למחייתו.

הנאשם היה עצור בגין תיק זה למשך מספר ימים, ולאחר מכן, שהה תקופה ממושכת בתנאים מגבילים.

הנאשם בעל עבר פלילי הכולל חמש הרשעות קודמות מהשנים 2005-2009, בעבירות של החזקת מכשירי פריצה, נמצא מזוין כדי לפרוץ לבניין, החזקת סכין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שוטטות למטרה אסורה או פסולה וגניבה. בגין הרשעותיו הוטלו עליו מאסרים על תנאי וענישה נלווית, ובהרשעתו האחרונה הושת עליו בין היתר מאסר בפועל למשך 35 ימים, כלומר, הנאשם לא ריצה בעבר עונש מאסר ממושך.

יצוין כי לבקשת ההגנה, הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית, שמסקנותיה היו שהנאשם כשיר מהותית ודיונית לעמוד לדין.

למרות שאף אחד מהצדדים לא התייחס בטיעונו לעונש לחוות הדעת הפסיכיאטרית, אציין כי בסיכום חוות הדעת צוין כי הנאשם אובחן כסובל מהפרעה בתר חבלתית, שכיום נמצאת בהפוגה חלקית, ללא טיפול תרופתי.

במהלך הבדיקה, לא נמצאה עדות לקיומם של תסמינים נפשיים חריגים או לקיומה של הפרעת חשיבה קוגניטיבית, הנאשם שלל תסמינים פסיכיאטריים או אפקטיביים מג'וריים ודיווח על קיומם של תסמינים חודרניים וחרדתיים.

יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם לפיה המחלוקת בגינה בחר הנאשם לנהל הליך של הוכחות נסובה על מחדלי היחידה החוקרת, מאחר שלשיטת ההגנה, השאלה האם המתלונן ננשך על-ידי אדם אחר הייתה צריכה להיחקר באופן מעמיק ורציני.

חזית המחלוקת כפי שעלתה מכפירת הנאשם ונדונה במהלך שמיעת ההוכחות הייתה רחבה הרבה יותר. הנאשם טען כי המתלונן חנק אותו עד שלא יכול היה לנשום וכדי להשתחרר מהחניקה הוא נשך אותו. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן, הכחיש כי זרק אבנים, הכחיש כי המתלונן קיבל מכה בראשו מהכיסא, טען לאי קבילות סרטוני מצלמות האבטחה של המועדון, טען כי עובדות כתב האישום אינן מקימות את העבירה של חבלה חמורה ועוד.

לגבי אותו אדם אחר, המדובר בחברו של הנאשם, שהובא כעד הגנה, ועדותו לא ביססה את התיזה כי הוא היה זה שנשך את המתלונן ולא הנאשם.

במהלך שמיעת ההוכחות, הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, ואף ראה את עצמו כקורבן של האירוע, וגרסתו נדחתה בהכרעת הדין. גם לאחר שניתנה הכרעת הדין, כפי שעלה מהאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית לגבי התייחסות הנאשם למקרה, הנאשם לא נטל אחריות למעשיו. כמובן שזוהי זכותו של כל נאשם לעמוד על חפותו, אך הוא אינו יכול לצפות להקלה בעונשו, ואף לטעון כטענה לקולא לחזית מחלוקת מצומצמת.

מבחינת חלופי הזמן, יש לקחת בחשבון כי העבירות נשוא ענייננו בוצעו לפני כשנתיים, כאשר במהלך תקופה זו לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים.

סוף דבר

14. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים שלהלן:

עמוד 12

א. מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים, בקיזוז ימי מעצר - 12.10.14 - 22.10.14.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.

ד. פיצוי למתלונן, עת/4, בסך של 10,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ועוקבים, החל מיום 1.11.16, ובכל ה-1 לחודש שלאחריו, ויועבר למתלונן על ידי מזכירות בית המשפט.

ה. קנס בסך של 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.4.17.

הנאשם יפנה למזכירות בית-המשפט לקבלת שוברים לתשלום הקנס והפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום י"א תשרי תשע"ז, 13/10/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת ב"כ הנאשם, על מנת לאפשר לנאשם להגיש ערעור, אני מעכבת את ריצוי המאסר בפועל עד יום 1.12.16. ככל שערכאת הערעור לא תאריך את המועד, הנאשם יתייצב בתאריך 1.12.16 בבית מעצר "הדרים" עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

הערבויות שהופקדו בתיק המעצר 23945-10-14, ישמשו להבטחת התייצבות הנאשם לריצוי מאסרו.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ז, 13/10/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה, שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון